

kunne vide, om det kommer frem i Regjerings eget Forslag til Hælfstatsforfatningen. Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand i, at vi skulde opgive Tolben, og navnlig overgive til Hælfstaten Drefunds-
tolden; jeg kan ikke forestille mig, med hvilken som helst Berettigelse det kan ske, at Holsteen skulde gøre Krav paa for sit Vedkommende at faae en Andeel deri. Drefundstolden har bekiandt været og er endnu den Dag i Dag efter Loven en Indtægt, som vedkommer Kongeriget Danmark alene, og Rigsdagen maa jo i det Dieblit, vi gaae hen og opoffre saa overordenlig Meget i andre Henseender for at komme i dette Fællesskab med Holsteen, vel betænke sig, førend den vil være enig i ogsaa at opgive dette.

Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at der er forlangt, at Rangskatten skal gaae over til at blive en Indtægt for Fællesstaten; heller ikke det kan jeg indrømme. Rangskatten er jo en personlig Afgift, som altid bliver erlagt der, hvor Personen opholder sig, og det er ganske vist, at saaledes optrædes den for Diebliffet, og saaledes vil den vel ogsaa for Fremtiden blive optrævet, saa det er besynderligt, at den ikke skulde høre til de særlige Indtægter, saa meget mere som den langt overveienende Deel af Rangskatten nu falder i selve Danmark. Dersom Sagen skal betragtes saaledes — og det er vel Mening —, at der kan være Rangspersoner, som egentlig høre til Holsteen, men som opholde sig her, og at det altsaa var urimeligt, at den Rangskat, de her kom til at erlægge, skulde tilflyde den danske Statskasse, saa veed jeg, at det er en saa aldeles personlig Afgift af en saadan Art, at der, hvor Personen opholder sig, der erlægger han sine personlige Afgifter. Og ligesom nu Ingen — for at tage Hensyn til en modsat Skat — s. Ex. vil forlange, at naar en Holstener, der opholdt sig i Danmark og derfor var nødt til at betale Fattigskat for sin Person, Fattigskatten saa skal tilfalde Holsteen, ligesaa forunderligt synes det mig, om man vilde forlange, at Rangskatten skulde tilfalde Holsteen, og at man skal tage Hensyn til noget Andet end til det Opholdssted, den paagældende Person har.

Ordføreren: Det er vel tildeels nødvendigt, at jeg som Ordfører kommer til at tolke Udvalgets Formening om forskellige af de her foreliggende Forhold. Hvad den ærede sidste Taler har sagt om Rangskatten, forekommer mig finder sin Afgjørelse i Grundlovens § 97, hvortil det hedder: „Enhver i Lovgivningen til Adels, Titel og Rang knyttet Forret er affkaffet.“ Nu vil det ærede Medlem sige, at det at betale Skat ikke er nogen Forret, men, saasnart man kommer over paa det politiske Gebeet, hvor Censur kommer i Betragtning, saa bliver det en Forret at betale et Bidrag, som kan staa en borgerlig Stilling, som man ellers ikke kunde faae. Vi kunne altsaa strengt taget sige, at ingen Mand i det egentlige Kongerige Danmark, forsaavidt dets særlige Anliggender angaaer, kan komme til at betale Rangskat; thi han kan ikke nyde den Forret af sin Rang at betale Skat. Vi have ikke nogen Kammerraad og Etatsraad, som er særlige danske Kammerraad og Etatsraad. Det at faae en Rang, at faae en Titel, maa efter denne § 97 betragtes som en Emanation umiddelbart fra Kronen, og det bliver altsaa fælles Justitsraader, Etatsraader etc., som vi for Fremtiden have. Særligt kunne vi efter denne Grundlovsbestemmelse vist ikke gøre Forskiel paa dem, saa at det ærede Medlem, hvad Rangskatten angaaer, efter min Mening maa opgive sit Forslag.

Hvad Drefundstolden angaaer, saa forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand har en meget kort historisk Tid at støtte hele sin Argumentation til, idet han egentlig kun har den mellemliggende Tid fra 1848 til nu. Den eneste Maade, hvorpaa vi, idetmindste nogenlunde rundt, kunne foreløbigt opgiøre vore finantstille Forhold, indtil vi maa ske senere kunne gjenarbejde dem, det er ved at spørge: Hvorledes blev der før 1848 disponeret over disse forskellige Indtægtskilder? og da er der stadigt disponeret over Sundtolden som en fælles Indtægtskilde, og det endogsaa i den Grad, at den er brugt som Underpant for et Laan, hvorom vel Mange af os ville gøre den Paastand, at det er et Laan, som er gjort for Fællesstatens Regning. Jeg troer, at naar man forfølger det ærede Medlems Be-